

faas ved den saakaldte Universitetsklinik, som bestaar af flere forskellige Hospitaler, hver med sin Ledelse og sine Metoder, hvilket gav et meget utilfredsstillende Resultat.

Et af de interessanteste Foredrag var Lady Helen Munroe Ferguson's om »Sygeplejersken som Borger«, og da det formentlig ogsaa vil kunne interessere dette Blads Læsere, skal jeg gengive enkelte Punkter deraf. »I gamle Dage,« sagde hun, »da Statsstyrelse og offentlige Anliggender væsentligt bestod i Udenrigspolitik, var det jo saadan, at ingen Kvinde, det være sig af Arbejderstanden eller af Overklassen, vovede sig ind paa det Omraade, hvis Indgang bar Overskriften: »Ingen Adgang for Kvinder, Forbrydere og Idioter«. Skønt denne noget antikverede Inskription endnu stadig staar over Hovedindgangen til det offentlige Liv, saa har den dog mistet sin Betydning, fordi Omraadet ikke længer er afspærret. Det har aabnet og bredt sig til alle Livets Dele og Kroge, saa at det i Virkeligheden nu er vanskeligt nok at skelne mellem offentlige og private Sager. Som Illustration hertil behøver jeg kun at minde Dem om, at det ikke er mere end et Aar siden, at Sikkerhedsgittre om Kaminerne ved Lov blev indført i hvert eneste Hus i Landet. Det er indlysende, at tiltrods for de sidste Tiders Begivenheder, som mange af os i høj Grad beklager, saa er det ikke Kvinderne, som har tvunget sig ind paa Staten, men Staten som har tvunget sig ind paa Kvinderne«.

Hun sagde derefter, at mens det jo for Husmoderen kunde blive noget af et Problem, hvordan hun skulde strække til overfor de ny Opgaver, saa eksisterede dette Problem ikke for Sygeplejersken. Arbejdet for det almene Vel har for deres Vedkommende det første og væsentligste Krav paa deres Tid og Opmærksomhed, og dette Arbejde er af den største Betydning for Staten. Og hun gjorde opmærksom paa den overordentlig store Nytte, Samfundet kan drage netop af Sygeplejerskens Gerning. Af alle sociale Arbejdere var der ingen, der stod med bedre Betingelser end Distriktsygeplejersken.

I den efterfølgende Diskussion talte bl. a. Mlle. Châptal udmærket om Fattigpleje i Paris. Miss Delano berettede om de saa-

kaldte »flydende Hospitaler« — Hospitalskibe — i New York, samt om vellykkede Forsøg, der var gjort i Amerika, med Ansættelse af Fabrikssygeplejersker. En længere Diskussion blev ogsaa ført om det ønskelige i at knytte uddannede Sygeplejersker til Fængslerne. Det blev ogsaa af flere Læger anbefalet at ansætte Sygeplejersker i Skoleinspektionen, da de ofte kunde faa større Indflydelse paa Hjemmene end Lægerne.

Det bliver for vidtløftigt her at fortælle om alle de forskellige Forhandlinger. Jeg maa endnu kun sige, at Foredraget og Forhandlingen om »Plejen af Sindssyge« var af stor Værd. Dr. Robert Jones, en af Englands ansete Sindssygelæger, fastslog, at i ingen Gren af Sygeplejen trængtes der i den Grad til saavel ethisk som theoretisk og praktisk uddannede Plejersker, som overfor sindssyge Patienter. Idealet var efter hans Mening, at alle Sindssyge-Hospitaler havde deres Sygeplejerskoler.

Den sidste Dag blev der talt om: »Sædelighed i Forhold til Sundhed« og »Sygeplejersken paa Missionsmarken«. Begge Emnerne behandlede med overlegen Dygtighed og udfra de højeste aandelige Synspunkter.

Jeg behøver næppe at sige, at ogsaa Sygeplejerskernes Kongres havde sin selskabelige Side, og der blev vist os den største Gæstfrihed, bl. a. af Londons Lord Mayor. Men det Hovedindtryk, vi bragte med os hjem, var Beundring over alle disse Kvinders Dygtighed og Kultur, Energi og Selvopofrelse, hvorved de har hævet Sygeplejergerningen i vore Dage til at være baade en Videnskab og en Kunst. For os Danske var der meget, der uundgaeligt maatte vække til Eftertanke. For at sige det mindste: Vi kunde ikke lade være at føle, at vi har adskilligt at lære endnu. —

Margrethe Koch,
f. Schiöler.

Mod forherligelsen af frk. Westenholz.

Det glædede mig, at der i Kvinden og Samfundet fandtes en indsigelse mod frk. Westenholz' optræden. Derimod undrede det mig at se hendes billede paa forsiden